

ایران

فرهنگی

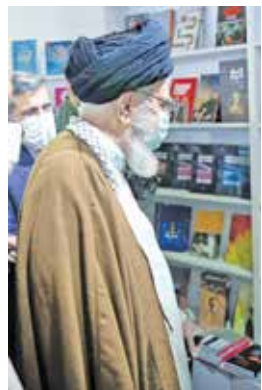
سال بیست و نهم • شماره ۸۱۸۵
دوشنبه ۲۵ اردیبهشت ۱۴۰۲ • ۲۴ شوال
Monday • 15 May 2023 • Vol 8185

برای مطالعه متن کامل این خبر و سایر اخبار به این نشانی مراجعه کنید

تیرها

از دفتر خاطرات یک کتابخوار مستقردر نمایشگاه ۴ «آقا» پرسیدند مخاطب کودک و نوجوان بیشتر چه می‌خورد و چه می‌داند

مجدالدین معلی مدیرعامل بنیاد ملی کتاب در گفت‌وگو با «ایران»:
برگزاری نمایشگاه مجازی همزمان با نمایشگاه کتاب، حضور مردم را خدشه‌داری می‌کند

نمایشگاه کتاب تهران به عنوان یکی از بزرگ‌ترین رویدادهای فرهنگی ایران هر ساله در اردیبهشت‌ماه برگزار می‌شود. امسال هم سی و چهارمین نمایشگاه بین‌المللی کتاب از ۲۰ تا ۳۰ اردیبهشت‌ماه با شعار «آینده خواندنی است» در محل مسالای تهران برگزار می‌شود. به این بهانه با مجدالدین معلی، مدیرعامل و عضو هیات مدیره بنیاد ملی کتاب گفت‌وگو کردیم که در ادامه می‌خوانید:

مصاحبه «ایران» با «نیمیا اکبرخانی» که زبان «عزرائیل» او در جایزه جلال برگزیده شد

هالیوودی؟ امنیتی‌های رمانم واقعی هستند

تقلیدهای ناشیانه و دردسرساز در ویراستاری

مهم‌ترین اصل در ویرایش متون آن است که ویراستاری یا ویراستاران به صورت یکدست عمل کنند و راه و روشی یکسان در پیش گیرند و این اصل باید برچیزه‌جزه‌هر کتاب و حتی بر همه آثار یک ناشر ویرهمه متن‌ها در یک زبان حاکم باشد. برای دستیابی به این هدف، داشتن شیوه‌نامه واجب است.

مجدالدین معلی مدیرعامل بنیاد ملی کتاب در گفت‌وگو با «ایران»:
برگزاری نمایشگاه مجازی همزمان با نمایشگاه کتاب، حضور مردم را خدشه‌داری می‌کند

به بهانه انتشار کتاب خاطرات گلدامایر در ایران

تشکست یکابو

سران رژیم صهیونیستی عمدتاً دارای کتاب خاطرات خودنوشت هستند که انتشار آنها می‌تواند به مخاطب ایرانی علاقه‌مند به این حوزه بسیار کمک کند اما جای تأسف بسیار است، بعد از گذشت چند دهه از انقلاب اسلامی، نوع نگاه غلط به این حوزه با این بهانه که انتشار چنین کتاب‌هایی تریبون دادن به صهیونیست‌هاست! جلوی انتشار نمونه‌های مشابه دیگر را گرفته است

گلدامایر بواسطه مسئولیت‌های مهمش پیش از تأسیس دولت اسرائیل در تشکیلات یهودی و نیز مسئولیت‌هایش پس از اعلام استقلال رژیم صهیونیستی، یکی از مؤثرترین افراد در تاریخ این رژیم محسوب می‌شود و نامش در تاریخ این رژیم در کنار شخصیت‌های صهیونیست دیگری نظیر بن‌گوریون، موشه شاروت، انزو سرنی، الیا هو گولومب، داو هوز، لوی اشکول و... می‌نشیند

کتاب اگرچه مانند برخی نمونه‌های مشابه با یک قلم کاملاً تبلیغاتی به نفع صهیونیست‌ها نگاشته شده اما در بطن خود روایات جالب، دست‌اول و مستقیمی از تاریخ اشغالگری فلسطین به دست یهودیان صهیونیست دارد که خواندن آن برای هر پژوهشگر و علاقه‌مندی به موضوع فلسطین یک الزام است

همانطور که در ابتدای این متن گفته شد، کتاب «زندگی من» اولین کتاب از خاطرات سران رژیم صهیونیستی است که توسط انتشارات روزنامه ایران و با ترجمه روان جناب آقای مختار مجاهد در کشورمان به زبان فارسی منتشر شده است.

سران رژیم صهیونیستی عمدتاً دارای کتاب خاطرات خودنوشت هستند که انتشار آنها می‌تواند به مخاطب ایرانی علاقه‌مند به این حوزه بسیار کمک کند اما جای تأسف بسیار است، بعد از گذشت چند دهه از انقلاب اسلامی، نوع نگاه غلط به این حوزه با این بهانه که انتشار چنین کتاب‌هایی تریبون دادن به صهیونیست‌هاست! جلوی انتشار نمونه‌های مشابه دیگر را گرفته است و همین کتاب نیز با دردسرهایی مواجه بوده و معلوم نیست حتی اجازه انتشار عمومی را پیدا کند.

یادمان باشد که در داخل ایران با یک روایت رسمی، کلیشه‌ای و در بسیاری موارد تحریف‌شده و خلاف واقع درباره فلسطین و رژیم صهیونیستی روبه‌رو هستیم، روایتی که جوان امروز ایرانی را در چنین موضوع مهمی در بسیاری مقاطع به بیراهه برده است.

فلسطین است که بخشی از موضوع به جای نگاه انسانی به موضوع فلسطین-آن هم در کشوری که با افتخار پرچمدار حمایت از فلسطین و مقاله‌ها با اشغالگران قدس است- آن را سیاستی داخلی می‌داند، به طوری که حتی اگر در درون خود، مخالف اشغالگری بیرحمانه صهیونیست‌ها در سرزمین فلسطین باشد، نه تنها آن را به زیان نمی‌آورد، بلکه به مخالفت با آن نیز برمی‌خیزد.

انتشار کتاب‌هایی از این دست حتماً و حتماً باید توسط افرادی باشد که با اشراف بر تاریخ اشغال فلسطین، در مواردی که نیاز است با درج پانوشته‌های متعدد به توضیح دروغ‌ها و تحریف‌های نویسنده آن -که قطعاً به دنبال استفاده تبلیغاتی از آن به نفع اشغالگری است- بپردازد.

پس ساکنان عرب سرزمین فلسطین چه؟ همه آنچه گفته شده، تا مقطع تأسیس اسرائیل، حول و حوش یک دغدغه بزرگ است و آن، «آموزش کار، زبان، همسان‌سازی و ادغام مهاجران در فلسطین است».

در متن کتاب، اشغالگری هیچ منطقی ندارد جز آنچه گفته شد؛ یعنی یهودیان حق دارند به خاطر ظلمی که می‌گویند در اروپا به آنها شده هیچ فلسطینی عربی در این سرزمین زندگی نمی‌کرده و یهودیان، به حق دیگر جز فلسطین را می‌نمی‌شنوند، به این سرزمین بیایند و کشورشان را تشکیل دهند!

گلدامایر بواسطه مسئولیت‌های مهمش پیش از تأسیس دولت اسرائیل در تشکیلات یهودی نظیر هیستادروت (اتحادیه سراسری کارگران در اسرائیل) و نیز مسئولیت‌هایش پس از اعلام استقلال رژیم صهیونیستی (نظیر سفارت اسرائیل در روسیه، وزارت امورخارجه، وزارت کار و نهایتاً نخست‌وزیری رژیم)، یکی از مؤثرترین افراد در تاریخ این رژیم محسوب می‌شود و نامش در تاریخ این رژیم در کنار شخصیت‌های صهیونیست دیگری نظیر بن‌گوریون، موشه شاروت، انزو سرنی، الیا هو گولومب، داو هوز، لوی اشکول و... می‌نشیند؛ تا جایی که دیوید بن گوریون (اولین نخست‌وزیر اسرائیل) کسی که بواسطه تأثیرش در تشکیل این رژیم به پدر اسرائیل مشهور است) در جمله‌ای کنایه‌آمیز و در تمجید مایر، او را تنها مرد کابینه خود معرفی کرد هرچند مایر به عنوان یک فمینیست دواتشه در کتاب خود از این جمله بن‌گوریون اعلام ناراضایی می‌کند.

مایر در این کتاب البته از ظرفیت زن بودن و مادر بودن خود بیشترین بهره را برده خصوصاً در مقاطعی که می‌خواهد دل مخاطب را با داستان‌های عاطفی از رنج‌ها و مشقت‌های یهودیان خصوصاً تا پیش از تشکیل دولت صهیونیستی با خود همراه سازد.

او تکیه بر هولوکاست را یکی از دستاویزهای اصلی صهیونیست‌ها برای برحق نشان دادن تشکیل دولت اسرائیل در فلسطین می‌داند و می‌گوید: «در این راه، آنها حقیقتاً از داستان شش میلیون قربانی یهودی که تقریباً به شکل یک افسانه مذهبی درآمده است، بهره گرفته‌اند.»

گلدامایر در کتاب خود، تاریخ را طوری روایت کرده است که گویی هیچ فلسطینی عربی در این سرزمین زندگی نمی‌کرده و یهودیان، به حق خواهان تشکیل دولت در سرزمینی خالی از سکنه شدند. هیچ کجای این کتاب (لااقل تا نیمه آن) هیچ خطی وجود ندارد که در آن بگوید، خُب

ساخته و پرداخته آنان ندارد. تکیه صهیونیست‌ها و خصوصاً مایر در کتاب خود روی کشتار وسیع ۶ میلیون نفری یهودیان در جریان جنگ جهانی دوم، مخالفان زیادی نیز دارد که اصل این ماجرا و تعداد کشته‌شدگان را با چالشی جدی مواجه کردند، هرچند یهودیان به هیچ وجه، هیچ‌گونه ان‌قلت در این مسأله را برنمی‌تابند. «ریچارد ورنال» عضو جبهه ملی بریتانیا از جمله این افراد است که در کتاب خود با نام «آیا واقعاً ۶ میلیون نفر مردند؟»، می‌گوید: «تعداد تمام یهودیانی که در مناطق تحت کنترل نازی‌ها بودند، سه میلیون نفر بوده است.»

آن سال‌ها نشان می‌دهد. مایر بعدها همراه با خانواده خود به آمریکا سفر کرد و پس از آن بود که بواسطه جذب و علاقه‌ای که به گروه‌های صهیونیستی داشت به همراه خانواده‌اش (همسر و فرزندان) عازم فلسطین شد.

نیمه اول این کتاب روایتی یکطرفه از اوضاع فلسطین در آن سال‌هاست که یهودیان زیادی از سراسر دنیا در دسته‌های کوچک و بزرگ، قانونی و غیرقانونی به فلسطین می‌آمدند تا کشور مستقل یهودی را تشکیل دهند. بنای اصلی این کتاب در کنار پرداختن به موضوعاتی نظیر اقدام انگلیس در کاستن نطفه نامشروع صهیونیسم در فلسطین (بیانیه بالفور) بر ستون هولوکاست بنا شده است.

مخاطب در این کتاب به وفور با واژگانی نظیر «اردوگاه‌های مرگ»، «قتل عام یهودیان»، «اتاق‌های گاز» و واژگانی از این دست مواجه می‌شود تا این خواسته نویسنده که به صراحت در یک جمله دقیق آن را بیان کرده، در ذهنش حک شود: «وجود اسرائیل بزرگترین ضمانت برای جلوگیری از وقوع هولوکاست است.»

اما چرا تکیه بر این موضوع تا این حد برای آنها مهم است؟

از سخن موشه زیمرون رئیس گروه مطالعات آلمانی در دانشگاه عبری اورشلیم و پژوهشگر حوزه هولوکاست مبنی بر اینکه «هولوکاست توجیه اصلی تأسیس دولت اسرائیل است» که بگذریم، بنا بر آنچه روزه گارودی در کتابش گفته و در یکی از پاروهای این کتاب نیز به آن اشاره شده، از دیدگاه صهیونیست‌ها، اسرائیلی دولت اسرائیل، نتیجه منطقی ظلم بر یهودیان در هولوکاست است و تعجب آور این است که آنها می‌خواهند بواسطه وقوع اتفاقاتی در اردوگاه آشویتس و کوره‌های آدم‌سوزی خیالی، خود را مستحق برپایی یک دولت بنمایانند؛ آن هم در گوشه دیگری از جهان و با غصب سرزمین ملتی که هیچ‌گونه ربطی به جنایات واقعی یا

کتاب اگرچه مانند برخی نمونه‌های مشابه با یک قلم کاملاً تبلیغاتی به نفع صهیونیست‌ها نگاشته شده اما در بطن خود روایات جالب، دست‌اول و مستقیمی از تاریخ اشغالگری فلسطین به دست یهودیان صهیونیست دارد که خواندن آن برای هر پژوهشگر و علاقه‌مندی به موضوع فلسطین یک الزام است.

«زندگی من» در فصل‌های ابتدایی خود، به روایتی مسیوط از وضعیت زندگی یهودیان در کشورهای دیگر بخصوص شرق اروپا -که خود مایر نیز در آنجا (کی‌یف) به دنیا آمده- پرداخته و تصویری فلاکت‌بار از زندگی آنها در

گزارش

مهدی بختاری روزنامه‌نگار

«زندگی من»، اولین کتاب از خاطرات سران رژیم صهیونیستی است که به زبان فارسی در ایران منتشر شده و در آن، «گلدامایر» چهارمین نخست‌وزیر اسرائیل (۱۹۶۹-۱۹۷۴) مهمترین مقاطع زندگی خود را در ۶۸۰ صفحه روایت کرده است.

این یادداشت را در حالی می‌نویسم که تاکنون نمی‌دانم این کتاب را خوانده‌ام و برای همین آنچه در قالب این یادداشت آوردم با نگاهی به نیمه اول این کتاب است.

کتاب زندگی من، در ۱۵ فصل به مقاطع کودکی نویسنده، شکل‌گیری ایده صهیونیسم و سابقه اشغال تدریجی فلسطین توسط یهودیان، مقاطع پس از دو جنگ جهانی، مبارزه صهیونیست‌ها با انگلیسی‌ها در زمان قیمومت آنها بر فلسطین، تأسیس این رژیم و سال‌های پس از آن خصوصاً جنگ یوم کیپور پرداخته است.

کتاب فوق اگرچه مانند برخی نمونه‌های مشابه (نظیر خاطرات موشه دایان) با یک قلم کاملاً تبلیغاتی به نفع صهیونیست‌ها نگاشته شده (برای همین اثرگذاری -خصوصاً بر مخاطب غربی- است که مایر با وجود تعصب بر زبان عبری، این کتاب را به زبان انگلیسی نوشته است) اما در بطن خود روایات جالب، دست‌اول و مستقیمی از تاریخ اشغالگری فلسطین به دست یهودیان صهیونیست دارد که خواندن آن برای هر پژوهشگر و علاقه‌مندی به موضوع فلسطین یک الزام است.

«زندگی من» در فصل‌های ابتدایی خود، به روایتی مسیوط از وضعیت زندگی یهودیان در کشورهای دیگر بخصوص شرق اروپا -که خود مایر نیز در آنجا (کی‌یف) به دنیا آمده- پرداخته و تصویری فلاکت‌بار از زندگی آنها در

گزارش

سران رژیم صهیونیستی عمدتاً دارای کتاب خاطرات خودنوشت هستند که انتشار آنها می‌تواند به مخاطب ایرانی علاقه‌مند به این حوزه بسیار کمک کند اما جای تأسف بسیار است، بعد از گذشت چند دهه از انقلاب اسلامی، نوع نگاه غلط به این حوزه با این بهانه که انتشار چنین کتاب‌هایی تریبون دادن به صهیونیست‌هاست! جلوی انتشار نمونه‌های مشابه دیگر را گرفته است

سران رژیم صهیونیستی عمدتاً دارای کتاب خاطرات خودنوشت هستند که انتشار آنها می‌تواند به مخاطب ایرانی علاقه‌مند به این حوزه بسیار کمک کند اما جای تأسف بسیار است، بعد از گذشت چند دهه از انقلاب اسلامی، نوع نگاه غلط به این حوزه با این بهانه که انتشار چنین کتاب‌هایی تریبون دادن به صهیونیست‌هاست! جلوی انتشار نمونه‌های مشابه دیگر را گرفته است

سران رژیم صهیونیستی عمدتاً دارای کتاب خاطرات خودنوشت هستند که انتشار آنها می‌تواند به مخاطب ایرانی علاقه‌مند به این حوزه بسیار کمک کند اما جای تأسف بسیار است، بعد از گذشت چند دهه از انقلاب اسلامی، نوع نگاه غلط به این حوزه با این بهانه که انتشار چنین کتاب‌هایی تریبون دادن به صهیونیست‌هاست! جلوی انتشار نمونه‌های مشابه دیگر را گرفته است

سران رژیم صهیونیستی عمدتاً دارای کتاب خاطرات خودنوشت هستند که انتشار آنها می‌تواند به مخاطب ایرانی علاقه‌مند به این حوزه بسیار کمک کند اما جای تأسف بسیار است، بعد از گذشت چند دهه از انقلاب اسلامی، نوع نگاه غلط به این حوزه با این بهانه که انتشار چنین کتاب‌هایی تریبون دادن به صهیونیست‌هاست! جلوی انتشار نمونه‌های مشابه دیگر را گرفته است